

מרסל זוהר

יוסף זהרה הפס בידו של סמל ראשון דויד נחמיאס. ותחל מנשק אותה: "תשלח אותי לבית-סוהר", התייפה בככי בפני השוטר. "אני רעב, אין לי מה לא-כול. אין לי מי שיטפל בי. כבר הרבה זמן לא אכלתי. תיקח אותי לבית-סוהר, שיתנו לי שם אוכל. אני רוצה לאכול, כמו כל בן-אדם."

נחמיאס, מסקד תחנת המשטרה ברמת-אלהו, בתוכה נמצאת גם שכונת-העוני של ראשון-לציון, הוא האבא של השכונה. בכל בעייה, יודעים התושבים שהוא הי-כתובת.

נחמיאס הופיע בצריפו ההרב של זהרה, מצחצה-הנעליים בן ה-63, כדי לבצע פקודת-מעצר נגדו. זהרה נמצא אשם ב-קניית מיצרכי-אוכל במכולת ב-400 ל"י — בלי לשלם.

גופה

על הריצפה

אך כאשר נכנס נחמיאס לצריפו של זהרה, ראה את מצבו ואת החדר, רצה

הנפטר תמונה ישנה של יוסף זהרה ז"ל, שמת השבוע מרעב, לאחר תקופה ממושכת של חוסר טיפול ותת-תזונה. מימין: דויד פרץ, הסובל גם הוא חרפת רעב זה חודשים.

להחזיר ולצאת — בלי לבצע את פקודת-המעצר.

לבקשתו של הזקן, עזר לו לקום על רגליו, הביאו בסני השופט. כך, זכה האיש הרעב להגיע לכלא, ליהנות משלוש ארוחות משיבועות ליום. אלא שזה היה מזמן. מאז, שחרר כבר זהרה ממאסרו, חזר לחופשו, ולרעב. השבוע, הוא מת. גוססתו מזה-הרעב נת-גלתה מוטלת על הריצפה מלאת הבוקר.

פה מתים

כולם מרעב

ס יפר שלמה שבת, בעל חנות לי-הומרייבנין במקום:

"אני הייתי הראשון שהבנתי שקרה משהו ליוסף זהרה. ראיתי דרך התלון של הצריף שהוא שוכב על הריצפה. פרצתי את הדלת, וגיליתי תמונה מוזעזעת. "אף פעם בחיים לא ראיתי עוד חדר כזה מוזנח. הוא בעצמו שכב שם על הריצפה, כמו שק של עצמות. "אף אחד לא התעניין בו. ויש עוד זקי-נים כמוהו אצלנו בשכונה. גם הם ימרו תו, תראה."

סיפרה שכנה של הנפטר: "ביום שבת הוא ביקש ממני קצת אוכל. שאביא לו חתיכת גבינה מהמכולת. הלכתי למכולת. אבל היה סגור. באתי בחזרה ואמרתי לו שאביא לו ביום ראשון."

כאשר הגיעה עם הגבינה ביום ראשון, מצאה כבר את יוסף מת.

האם היה זה מקרה חריג, של זקן חסרי-אונים, ללא נפש חיה לצידו — שהגליח למות מרעב במרחק 14 ק"מ מתל-אביב, בתוכה של חברת-שפע שבעה? הזקנים האלה, שאין להם משפחה,

כעס

איש מת מרעב, אחרים סתם רעבים לפת-לחם -

ולישכת-הסעד אומרת: "אי-אפשר לדעת מכולם."